

ФЕНОМЕН ДЕВІАНТНОЇ ПОВЕДІНКИ В СФЕРІ ЕКОНОМІКИ ЯК ОДНА З ОСНОВНИХ ФОРМ СОЦІОБЕЗПЕКИ

В умовах посткризового відновлення та динаміки розвитку соціальних процесів зумовлюють активні зрушення в суспільному світогляді. Однак, найбільш помітні зміни відбуваються в індивідуальному світогляді особистості. Дослідження ієрархії впливів на особистість і специфіку їх виявів посідає важливе місце в пошуку багатьох суспільних наук. Для суспільно-наукової думки України дана тематика має особливе значення тому, що на сучасному етапі наше суспільство перебуває на шляху реформації та розбудови нових соціально-економічних відносин.

У контексті даної проблематики, феномен “девіація” – це здатність малих і великих систем, живих організмів та розумних суб’єктів відхилятися від наперед заданих траєкторій розвитку, що було усвідомлено як всезагальна форма ще в часи античності.

В умовах розвитку економічної самодостатності встановлено, що девіація є всезагальною формою існування суб’єктів і систем, то вона розповсюджується і на соціальні макросистеми, що визначають поступ світового прогресу. Інакше кажучи, можливі досить істотні девіації навіть масштабних систем, здатні набувати геосоціального характеру та зачіпати інтереси всього людства. Разом із тим необхідно пам’ятати, що феномен девіантності амбівалентний за своєю природою і може означати як негативні, так і позитивні соціальні зміни.

Слід зазначити, що у своїх наукових працях Н. Смелзер розділив усі девіації на деструктивні та конструктивні. До перших, названих ним іллегальними, він відніс поведінські акції з явними ознаками деструктивності, імморалізму та кримінальності. В цьому ж контексті він згадує ересі, а також ті прояви авангардизму, котрі негативно впливають на соціобезпеку всього суспільного макроорганізму [1, С.22-23]. До конструктивних або легальних девіацій, що носять понаднормативний характер, відносить інноваційні ініціативи, прояви самовідданості, подвижництва, що підтримують відносини солідарності між окремими громадянами та зміцнюють соціально-економічну систему.

Поняття “девіантність” (від пізньолат. *deviatio* – *відхилення* від лат. *de* – *від* + лат. *via* – *дорога*; відхилення від норми, відхилення від основного шляху руху, від правильної лінії). Звичайно до категорії девіантної поведінки відносять правопорушення, злочинність, наркоманію, самогубство тощо. Девіантна поведінка відтворюється деякими людьми у

процесі засвоєння культури відповідних соціальних груп, де переважають і вважаються нормальними цінності, що привертають до девіації (відхилення). Індивідууми, соціалізація яких відбувається в основному у такому середовищі, стають носіями норм поведінки, що відхиляється. Відповідно до теорії аномії (фр. *anomie* – відсутність закону, організації), якщо індивіди мають загальні цілі, але узаконені засоби для досягнення цих цілей доступні не всім однаковою мірою чи зовсім не доступні для деяких соціальних груп, то в суспільстві варто очікувати високий рівень поведінки, що відхиляється від норми.

Яскравим прикладом, Е. Лемберт, Г. Бекер, Е. Гофман – автори концепції стигматизації (“таврування”), стверджують, що девіація є наслідком негативної соціальної реакції, зокрема “наклеювання” на індивідуума ярлика “девіант”. Основну увагу вони обґрунтовують із об’єктивних характеристик девіантної поведінки на соціальну реакцію інших людей [1, С.483-484]. Щодо з’ясування критерію визначення “девіантності” історично склалося, що його пов’язують із прагненням до досягнення деякого абсолютного визначення і стосується уявлень про існування визначених форм поведінки, що розглядаються як девіантні поза залежністю від контексту, в якому вони спостерігаються.

Навіть коротке ознайомлення зі змістом і механізмом відхиленої поведінки дає змогу зробити деякі узагальнення щодо впливу конфлікту на соціальні зміни. По-перше, конфлікт і девіантна поведінка є небажаними точками соціального напруження, що викликають чимало турбот і занепокоєнь. По-друге, нерідко вони мають спільні ознаки походження. Девіантна поведінка може провокувати конфлікти, і саме вона досить часто виступає наслідком соціального напруження, кризових і конфліктних ситуацій.

На основі вище описаного можна констатувати, що девіантна поведінка спричинила створення держави, правоохоронних органів, спеціалізованих установ для виправлення та ізоляції тих людей, які створюють певну небезпеку для соціально-економічної системи. Без перебільшення можна стверджувати, що уся історія становлення суспільно-політичної, соціально-економічної та етичної думки є спробою знайти найоптимальніші шляхи розвитку суспільства, тобто звільнитися від порушень, які нерідко становлять небезпеку для життя та добробуту людей, є відхиленнями від загальноприйнятих цінностей і стандартів.

Література:

1. Баланда А. Безпека як соціальний феномен: дискурс людського розвитку / А. Баланда – Україна: аспекти праці. – 2009. – № 1. – С.2 –28.
2. Кашаев А.Е. Отклоняющееся поведение и социальный конфликт / А.Е. Кашаев // Новые тенденции в философии и проблемы гуманитарного образования: материалы межвуз. конф. – Новгород, 2010. – С. 489–493.